

"אני לא נפטרתי!"

האגדה על רגליה: זו לא אגדה, יש לה רגליים מקסימות. שמרתי איתה על קשר אמיץ מאד של טלפונים. עד שהתחתנתי עם לידיה. אז שלחה לי מיברק שבו היה כתוב "הנישואין שלך עושים לי קר בגב" וניתקה את הקשר.

למרות זאת, כשהיא באה הנה להופיע, באתי לראות אותה בהיכל התרבות. עמדתי מאחוריה אמרתי: "הלו, מרלנה, מה שלווך?" היא הסתובבה ונפלה עלי. רגע אחד נשארה עלי, ואף אחד לא הבין מה קורה. היה לי ריב גדול עם האמרגן ג'ורא גודיק, שהביא אותה, אבל למענה הצגתי אותה לפני הקהל הישראלי.

בזמן שהיינו יחד, היא היתה צריכה לכי טוב את הביגראפיה שלה. היא קיבלה 50 אלף דולר מיפרעות, ולא כתבה אפילו מילה אחת.

יום אחד הלכתי להביא את העיתון. הידיעה הראשית סיפרה כי הסופר ארנסט המינגוויי התאבד. היא היתה קרובת בן אליו מאד, ולא ידעתי איך לבשר לה את הבשורה המרה. אמרתי: "מרלנה, אני חושש שפאפא התאבד". היא אמרה: "זה לא יכול להיות! נפלט לו כדור!"

אחריכך היא הורידה ארגז, ובה גלויות שהוא שלח לה מכל מקום. כתובות בסיגני נזנו האינדיאני: "פאפא יודע שכישרון זה לא חשוב, מה שחשוב הוא לכתוב שמונה שעות ביום" ודברים כאלה.

סוס אציל

בגילגול קודם

ב ארגז היו תיליתילים של דפים שהיא כתבה בעצמה. אחרי שקראתי אותם, אמרתי לה: "מרלנה, יש לך ספר!" כך נולד סיפרה המפורסם: האל"ף בי"ת של מרלנה דיטריך. חודש ימים ישבנו מהבוקר עד הלילה, וערכנו את הספר. יום אחד היא אומרת לי: "איך זה נראה לך?" ומראה לי, באות O, לפני אופנהיימר ואונסיס, את המונח: "אוי פיר שייקה" ומתחתיו: "היה לבטח סוס אציל בגילגולו הקודם".

מונח אחד הוספתי לה בכתביידי, מתחת לאות K: קיבוץ. כשגננה לי את הספר, שאותו איבדתי עם השנים, כתבה לי כי הקדשה: "לשייקה, שהתחיל אותי, תודה, הספר".

אחריכך קיבלתי מיכתב מהאמרגן אבי רהם דשא. הידוע כפשה, לבוא ארצה לשתי הופעות. התגעעתי. רציתי להיות פה כי אביב. אמרתי למרלנה: "מתי לנסוע, כי פסח או ביוס-העצמאות?" והיא אמרה: "גשאל את האסטרולוג!"

זהו החלק השני של סיפורו של שייקה אופיר, כפי שסופר לכתבת "העולם הזה", שרית ישי. החלק הראשון פורסם בגיליון האחרון.

מתאימה. בעצם, נכון יותר לומר: היינו קרובים מאד-מאד. אשתי והילדים היו אז בניוירוק, ובחיייהנישואין שלי חל משבר.

שייקה בין לידיה ומיכנ בת-אדם, פייתית אותה כבר בערב הראשון

ל ום אחד נשאלתי עליידי סוכנות האמנים האמריקאית אם אני מוכן לי הופיע, כשיש "מישהו מעלי", בסיבובי הופעות עם הרבה כסף. אמרתי: "תלוי מי". אמרו לי: "מרלן דיטריך". הייתי אמור להופיע בחלק הראשון, והיא בחלק השני. גמרנו על מחיר של 3000 דולר לשבוע, וטסתי לדטרויט. הגעתי לאולס-החורות. התקיימה שם חזרת-תאורה. ישבת, ראית שתורי לא מגיע. עליתי לבמה ואמרתי: "שלום, שמי אופיר". מנהל הבמה קרא: "מרלנה, שייקה אופיר פה!"

היא קמה ממקומה, הורידה את המעיל, ואמרה: "אני באה". היא התחילה לפסוע בצעדים מלכותיים לעבר הבמה. באה אלי, חיבקה אותי, ואני חשבת: "יא אללה, מה הולך פה?" ואז היא אמרה לי: "ברוך הבא להצגה, אני אוהבת את ארצך". ראיתי שהיא בוחנת אותי באופן מיקר-

מאת שייקה אופיר

צועי, ואז אמרה: "נעשה את התאורה של מר אופיר".

חזרתי למלון. פיתאום הטלפון מצלצל. ברט בכרך, שניצח על התיזמורת היה על הקו. הוא הזמין אותי לארוחה עם מרלן. למטה חיכתה לי מכונית לימוזינה, ולקחה אותי למיסעדת-סאר, שהיתה סגורה לי אורחים. רק שולחן אחד מיוחד הוכן בה, לכבוד הסמלייה של מרלן.

חיים עם מרלנה דיטריך

ל יום ההיפעה לבשתי חולצה, שנר כסה מאחור ברוכסן. לפני שעמדתי לעלות לבמה הושטתי את היד כדי לרכוס את הריצ'רץ. פיתאום אני מרגיש יד ענוגה מורידה לי את היד, וקול באס לוי חש באונוני: "אני אעשה לך את זה!" היא העבירה לי נמלים בגב. שנה שלמה הופענו יחד. ההצגה היתה הצלחה גדולה. מרלנה ואני התיידדנו מאד-מאד, ויצא כך שבסיבוב הייתי איתה כל הזמן. היינו עורכים קניות, מטיילים, מבי לים, הולכים יחד לכל מקום. היה לנו רומן, אבל המילה רומן לא